

Arrest

nr. 131 991 van 23 oktober 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 17 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie 22 mei 2014 houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag voor toelating tot verblijf en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 mei 2014. De eerste bestreden beslissing werd aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 juni 2014 en de tweede bestreden beslissing werd aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 mei 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. OVENEKE, die *loco* advocaat M. MENGUE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 februari 2014 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot toelating tot verblijf, in toepassing van de artikelen 10 en 12*bis*, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet)

Op 22 mei 2014 nam de verwerende partij de beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor toelating tot verblijf. Dit is thans de eerste bestreden beslissing.

Eveneens op 22 mei 2014 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij. Dit is thans de tweede bestreden beslissing.

2. Over de grond van de zaak

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 7 van de vreemdelingenwet en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van haar eerste middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“In casu, heeft de vreemdelinge dienst de motivering van de bestreden beslissing zich beperkt tot louter vage, stereotiepe formules of een stijlfomule die heeft geschonden aan de materiële motiveringsplicht . De bestreden beslissing is niet proportioneel met de belangrijkheid van de beslissing; Het is duidelijk dat verwerende partij de bestreden beslissing niet naar recht heeft gemotiveerd en dan ook tot een onredelijk besluit is gekomen; De bestreden beslissing is niet voldoende gemotiveerd. Met andere woorden, is de motivering van de bestreden beslissing in rechte en in feite niet evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing; Motivering is de weergave van de feitelijke en juridische redenen waarop een administratieve rechtshandeling is gesteund; Feitelijke juistheid van de motieven houdt in dat de relevante feiten, waarop de beslissing van de overheid is gesteund, bestaan en juist moet zijn; Het ultieme doel van de motivering is het verzekeren van de rechtsbescherming van de burger; Dienvolgens schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplichten en artikel 62 van de Vreemdelingenwet;”

Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten waaruit zij meent een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet te ontwaren. Dit onderdeel van het middel is bij gebrek aan toelichting niet ontvankelijk.

Wat betreft de aangevoerde schending van de motiveringsplicht, wijst de Raad er op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr.144.471). Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan ze zijn genomen. In de motivering van de bestreden beslissingen wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en naar de feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen. Zo wordt wat betreft de eerste bestreden beslissing verwezen naar artikel 12bis, § 1 van de vreemdelingenwet en wordt

verduidelijkt dat de verzoekende partij een aanvraag voor een toelating tot verblijf heeft ingediend op 21 februari 2014 in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet doch dat wordt vastgesteld dat de verzoekende partij aan geen enkele voorwaarde van artikel 12bis, § 1 van de vreemdelingenwet voldoet; dat zij destijds met een visum type C het Rijk is binnengekomen en dat zij een aankomstverklaring verkreeg die geldig was tot 14 februari 2013, hetgeen maakt dat de aanvraag werd ingediend vanuit illegaal verblijf. Verder stipt de verwerende partij aan dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft aangehaald welke een aanvraag vanuit België zouden kunnen rechtvaardigen. Wat betreft de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en stipt de verwerende partij aan dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en benadrukt de verwerende partij dat het paspoort van de verzoekende partij is vervallen sedert 15 maart 2014. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Deze motivering die verzoekende partij zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissingen onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

De bestreden beslissingen geven duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan ze zijn genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond. In zoverre verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dient te worden aangestipt dat de verzoekende partij nalaat aan te geven welke gegevens niet juist zouden zijn of met welke relevante feitelijke gegevens er geen rekening zou zijn gehouden.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Overeenkomstig artikel 8 van het EVRM heeft een ieder mens recht op respect van zijn privé leven en gezinsleven [...]

Overeenkomstig dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt: “ Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”

Dat verzoeker is getrouwd met Mevrouw DJA op 12.07.2013. (stuk 3)

Dat Mevrouw DJA heeft een geldig F kaart als verblijfstitel. (stuk 4)

Dat uit hun huwelijk hebben ze een kind gekregen, DTCA, geboren op 27.12.2010 (stuk 5 en stuk 6).

De verzoeker heeft een gezin en een bevel om het grondgebied te verlaten zal een ernstige nadeel maken.

De bestreden beslissing schendt artikel 8 van het EVRM en 74/13 van de vreemdelingen wet.”

Uit haar vage en onduidelijke uiteenzetting meent de Raad te kunnen afleiden dat de verzoekende partij van oordeel is dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven daar zij gehuwd is en haar partner over een geldige verblijfstitel beschikt en daar uit dit huwelijk een kind werd geboren.

Het tweede middel is aldus enkel gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

Er mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer zulks in strijd zou zijn met artikel 8 van het EVRM en dit blijkt ook uit het gestelde van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt ingeroepen, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het Verdrag, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden akte. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden maatregel definitief is geworden (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi t. Frankrijk; EHRM, 31 oktober 2002, Yildiz t. Oostenrijk; EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk)

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het begrip 'familie- en gezinsleven' zoals vervat in artikel 8 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsluitende staten dient te worden geïnterpreteerd. Om tot het bestaan van een familie- en gezinsleven te besluiten, dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en wordt vervolgens vereist dat deze familiale band voldoende 'hecht' is. *In casu* wordt niet betwist dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in hoofde van de verzoekende partij met haar echtgenote en gemeenschappelijk kind.

Vervolgens stelt zich de vraag of er sprake is van inmenging in dit gezinsleven. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder verkort het EHRM) heeft verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Bij een eerste toelating is er geen sprake van inmenging en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. *In casu* is er sprake van een situatie van eerste toelating voor de verzoekende partij. Het EHRM heeft er echter reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM in dit geval wel positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het familie- en gezinsleven en dat de principes die op dergelijke verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die de negatieve verplichtingen, zoals bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM, regelen. Bijgevolg moet voldaan zijn aan het legaliteitscriterium en aan de fair balance-toets. De beslissing werd genomen in toepassing van de vreemdelingenwet zodat aan het legaliteitscriterium is voldaan.

Ook bij het onderzoek naar de fair balance-toets dient dus rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide gevallen beschikt de Staat over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39 ; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63 ; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38 ; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er immers bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, 12 oktober 2006, § 81 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43 ; EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In het kader van de fair balance-toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de

betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999)" (EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

In casu heeft het gezinsleven zich ontwikkeld in een tijd waarin de verzoekende partij en haar partner wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Verder dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij kan steeds een nieuwe aanvraag om toelating tot verblijf indienen conform de geldende bepalingen ter zake. Bovendien zet de verzoekende partij geen enkele hinderpaal uiteen waaruit zou kunnen afgeleid worden dat hun gezinsleven niet elders kan worden verdergezet of dat haar partner en kind haar niet zouden kunnen vergezellen voor de tijdelijke duur van haar verwijdering.

Met haar zeer summier betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er op de verwerende partij een positieve verplichting zou rusten om haar op haar grondgebied te gedogen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin maakt de verzoekende partij een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU